

ניתן לי בן במדינת הים. ומת בני, ואח"כ מת בעלי, כיון שלא הוציאה עצמה מחזקה קמא, שעדיין היא צריכה לייבם, לכן נאמנת ומותרת להתייבם.

אבל אם אמרה, מת בעלי ואחר כך מת בני, אינה נאמנת להנשא לשוק, וחוששין לדבריה שהוציאה עצמה מחזקת יבום, ואם בא היבם לייבמה, לא נותנים לה להתייבם, וחולצת ולא מתייבמת, משום שרבנן האמינו לאשה רק על מיתת בעלה, מהטעם שדייקא ומנסבא, אבל מה שאומרת לפטור עצמה מן היבום, לא האמינוה, כיון שלפעמים היא שונאת את היבם.

ודייקין: "לדבריה" מיעוטא משמע, רק לדבריה הוא החוששין, הא לדברי צרה, אם אומרת כן, אין חוששין, ומוקמינן לה אחזקה קמייתא, שמע מינה כדברי רבי טרפון:

מתניתין:

במשנה קודמת שנינו שתי מחלוקות בין רבי ק"ח-ב טרפון ורבי עקיבא, ולכן שונה המשנה עתה עוד ענינים שנחלקו בהם.

א. קידש אחת מחמש נשים ואין יודע אי זו קידש, כל אחת מהחמש אומרת אותי קידש, והוא אינו חפץ לישא את כולן,

נותן גט לכל אחת ואחת, ומניח כתובה ביניהן⁽³⁾ ומסתלק, דברי רבי טרפון.

דאי איתמר המחלוקת רק בהך קמייתא לענין צרתה, הוה אמינא, דרק בהא קאמר רבי טרפון, דאין צרתה נאמנת כלל, ואפילו לענין תרומה, משום דצערא דגופה, דמצטערת מצרתה שמונעת לה תשמיש מבעלה, ומשום הכי ודאי משקרא, כדי לקלקלה שתנשא, ואפילו שהיא עצמה נשאת, ומתקלקלת, היינו משום דקאמרה תמות נפשה עם פלשתים.

אבל בסיפא דמתניתין, לענין חמותה, דצערא הוא רק צער של מילי דעלמא, אימא מודי ליה רבי טרפון לרבי עקיבא שלא מחזקינן לה בשקרנית כל כך, ואמנם להשיאה אינה נאמנת, אבל לחומרא, לענין תרומה תיחוש לדבריה.

ואי איתמר המחלוקת רק בהא בסיפא, לענין חמותה, הוה אמינא כי רק בהא קאמר רבי עקיבא שחוששין לדבריה ואסורה בתרומה, משום דצערא מילי דעלמא.

אבל בהך ברישא, לענין צרתה, דאיכא צערא דגופא, אימא מודה ליה לרבי טרפון דודאי משקרא כדי לקלקלה שתנשא,

משום הכי צריכא להני תרי פלוגתות.

אמר רבי יהודה אמר שמואל: הלכה כרבי טרפון.

אמר אביי: אף אנן נמי תנינא בברייתא כדברי רבי טרפון, לגבי אשה שהלכה עם בעלה למדינת הים, וכשיצאה מכאן לא היה לה בן, ועומדת בחזקת יבום, ובאת ואמרה

3. מניחה בבית דין עד שיתברר הדבר, תוי"ט.